

וודנטיז שובחרו לדיילות התערוכה

יילות

רואים כאן עשוי מפלסטיק. לא! זכר טבעי!

★ ★ ★
5 איזמים בעברית נמצת

נועצת פועלי תלאיבי

אשה (קולה של נורית מושי) ודנטיז לספרות ולאנגלית באוניברסיטת בירושלים. שנה שניה): "זה קרוב בביתן הזה. לא הפוקט-בוק קוראת לא שייך לביתן. תראו הגברת רחל בן-צבי בעמוד הראשון מה שכתבה: "מה טובים ויפים גהוב יבלונקה. נהיית מאד. גלי-גלי" (ליא העיר ביוכל השני מאות מר" יהיה עוד זכר למשכנות הענוני. הדפים שאחרי זה לא לחתימה. לאנשים חשבים. אחר כך חותמי יוני מבקרים. הנה, למשל: "ראיתי גהוב יבלונקה. נהיית מאד. גלי-גלי" סקי בת 13. עוד לא ראיתי הכל יום נפלא. בלה רוזנפלד. לא הס' לראות כלום. הנה מאד. משה

זם אנאלפאבית אחד. לא ידע לחי שמו או עשה איקס. בא כאן אחד מזרח שהולך עיזר. רצה גם כן דיוק היו אז המון אנשים, אז יחתום רק את שמו בלי רשמים. יום מה שאמר לי: "מה זה פה, ?" התחיל כמעט לעשות לי ואדיר

"התמונה הראשונה מראה את מערכת העתון אחות. רואים את בן-צבי, רחל יני איתן, בן-גוריון וזרובבל. השמות הם באמת לא בדיוק לפי הסדר, אבל זה בגלל שהאורי כיטקט אמר שרצוי לכתוב את שמו של ה' נשיא קודם. בעד זה זה לא מתאים. אשה אחת שאלה אותי למה בן-צבי יושב בצד אחד ורחל בן-צבי מהצד השני. אמרתי לה שזה בטח מפני שהם רבו או. כאן רואים את חוזה-העבודה הראשון. התנאים אימים אבל העברית מאוד נמצת. כאן זה פסל של נפתלי צום. ארבע ידיים מחזיקות באת. מי אמר כאן ששתיים עובדות ושתיים מפ' ריעות? ! אל תהיו צינייים. אם השם שלי יופיע בעתון אני אגיש תביעה משפטית. שני ילדים עברו עלידי התמונות או האחד אמר לשני: עזוב שטויות אלה תמונות מ' לפני 50 אלף שנה. ילדים לא אהבים רור מנטיקה. אולי כשיגדלו. זה טבעי. גברת, לא לגעת בתמונות. הפלקט הזה מראה את גידול מספר חברי ההסתדרות ב-50 שנה. המספר של 202 אלף זה לא רק משלמי המס. זה גם הנשים שלהם. אני לא חושבת שגם האהובות שלהם. הבעיה הזאת טרם התעוררה בהסתדרות.

"הנה כאן יש תמונה יפה. הרבה חושבים שזה אברהם שפירא. אני לא יודעת מי זה, אבל אברהם שפירא בטח לא. זה הקיר של מבטחים. אתם רואים שגם אילה הראל, ה' דיילת, חברה במבטחים. אתם יודעים בכלל מה הבדל בין מבטחים לקרן הביטוח? ! מבטחים זה כשביל הפועלים הרעים. לא ה' רעים — פועלים ארעים. קרן הביטוח זה כשביל פועלי-בנין. מה עושים פועלי-מתכת קבועים? נדמה לי שיש להם קרן תגמולים. "זה ציור של הארכיטקט. עמרים גושר שטיין תיכננו כאן. השתגעתי? זאת לא קריקטורה! ישראלים בכלל לא שואלים שא' לות כאן. זאת תערוכה שמתרשמים ממנה. אין מה ללמוד אלא רק להתרשם. זה ביתן

ים של אורות

כן נראית תערוכת תלאיבי בלילה — אורות ססגוניים, ביתנים מאירים בשלל צבעים וברקע מתקני הלונה-פארק. אלה יוצרים אורה דומנטית ועליזה של קרנבל. מתכנני התערוכה דאגו לבידור למבקרים.

שמעורר יראת-כבוד. כאן נראה הקשר בין 50 השנה, כאן מרגישים את ההמשכיות." ★ ★ ★
"מי גר במטבח משותף?"
ביתן חברת "שיכון עובדים"
קול אשה (קולה של חנה לויג, סטודנטית לספרות ולהיסטוריה. שנה שניה): "בתמונה הזאת רוצים להראות את מעבר המשפחה מכגוריים בתנאים בלתי אנושיים לתנאים אנושיים. אתם רואים שיש להם כאן בהתחלה, לא יותר מחדר אחד ומטבח משותף. זה אני חושבת תנאים לא מספיק אנושיים. אתם מוכנים לגור במטבח משותף? אני לא מוכנה!"

★ ★ ★
"את המפתח גנבו למזכרת!"
ביתן עריהעזוב.
קול אשה (קולה של לילי וולקוביץ, קרן רדנית ב"הבימה"): "בביתן הזה מש' תחפית 21 ארצות ו31 ערים. כביכול, רור אים בכניסה את המפתחות של כל עיר ו' עיר. הקהל שואל מרוע כל המפתחות אותו דבר. זה סתם ככה, סימבול. לקופנהאגן ול' ל'און אין מפתחות מפני שפילחו איתם ל' מזכרת. עכשיו שמו שומר שישמור על ה' מפתחות. בכל התערוכה יש רק מפתח אחד אמיתי של עיר. המפתח של דטרויט. "תראו, התפקיד שלי זה לא להסביר אלא רק לארח. בביתן הזה אין מה להסביר. זה ביתן רעיוני. אני אפילו לא יודעת את ה' שמות של הדגלים. הבטיתו שיעשו כתובת למטה, מתחת לדגל, אבל לא סידרו. רק כשי באות משלחות אנחנו מסבירות. היתה כאן משלחת של סרדיניים. לא באמת, משלחת מסרדיניה, אז הסכרנו. אנחנו בעצמנו לא קיבלנו שום הסבר. רק שומרות על הסדר. כל אחד רוצה לנגוע בתמונות. אסור לגעת בתמונות. זה משאיר כתמים. אתמול פשוט היה כאן המון, אי-אפשר היה לשמור על הסדר. לא הרבצנו. הרביצו לנו. כמעט ש' נפלנו מהרגלים.

★ ★ ★
קונסטרוקציה של בנין מט דנפוד
ביתן "מולדיבונה"
קול אשה (קולה של רבקה משולח, חברת קיבוץ משגביעם לשעבר ומי שעתידיה להיות סטודנטית לתיאטרון בפולקסה בה מרצה יורם מסמור): "זה ציור כמעט אבס' טרקטי של ראובר ברמן. אני חושבת שהוא רצה להראות כאן קונסטרוקציה של בנין ההולך ומקום. אני לא חושבת שזה נראה כמו בנין מט ליפול. ואם בכל זאת זה נראה ככה, אני לא חושבת שהתכחנו לזה."

★ ★ ★
צ'ארצ'אי!
עריהציאה של התערוכה.
קול גבר (בוקע מתוך הרמקולים בסטה התערוכה): "צ'ארצ'או צ'ארצ'או במבניה."

סטודנטית לרפואה בירושלים, שנה שניה, בת 22. היא מסבירה בביתן משרדי הפיתוח. משכורת הדיילות היא 250 ל"י לחודש והנחה בארוחות.

המשמשתו כמארחות לקבוצות אותן בשטח התערוכה, ליד הפארק של תצוגת תלאיבי.

סטודנטית באוניברסיטה המסבירה את מוצני חברת התחבורה דן, המעידים על התפתחות החברה, שכלול שרותיה. היא ניצבת על רקע אחת התמונות שהוצגו בתערוכה.

יוצריה של אחת מחברות ההפעה. את צורת החימום. היא נהנית לטה לחלחיב את מבקרי ביתנה.